

I:1890 a tudíž ani ustanovení tohoto zák. článku, normující příslušnost úřadu k vydání takového povolení, nýbrž výlučně jen předpisy zák. č. 329/21, týkající se obecních poplatků, není tudíž v souhlase se zákonem.

Č. 8063.

Stavební právo. — Řízení správní: O platnosti zásady koncentrační v řízení stavebním.

(Nález ze dne 26. června 1929 č. 12.716.)

V ě c: Heřman W. v Č. (adv. Dr. Alfr. Nettl z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o stavební povolení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Usnesením ze 7. dubna 1926 udělila obecní rada v L. jako stav. úřad I. stolice Eduardu R. stav. povolení ke zřízení stodoly a pícníku se seníky ve dvoře jeho usedlosti a zamítla, resp. poukázala při tom na pořad práva námitky, jež st-l jako soused proti této stavbě při stav. komisi vznesl a v nichž dovozoval, že projektovanou stavbou budou 3 okna jeho obytných místností u vzdálenosti 1.90 m téměř úplně zastavěna, čímž jim bude z největší části odňato světlo. Svůj výrok odůvodnil tím, že námitky st-lovy mají povahu soukromoprávní.

K odvolání st-lovu, v němž tento poukazoval jednak opět na zastavění svých oken a dále na to, že novostavba jest postavena těsně vedle jeho studny, a v němž dovozoval, že tím na jeho usedlosti budou přivoděny závady zdravotní, poněvadž jednak jest stavení jeho již samo sebou vlhké a odnětím světla se tato vlhkost zvýší do té míry, že obydlí jeho stane se pařeníštěm tuberkulosity, jednak že blízkou stavbou bude infikována jeho studně, vyhověla osk v Ú. a napadené stav. povolení zrušila podstatně z týchž důvodů, jež st-l ve svém odvolání uplatnil. Z výměru toho odvolal se stavebník a k jeho odvolání zrušil zsv nař. rozhodnutím výměr osk, při čemž v odůvodnění svého výroku poukázal na to, že osk byla povinna hleděti výhradně k těm námitkám, jež st-l vznesl při stav. komisi a ty jsou výhradně rázu soukromoprávního.

Jednae o stížnosti do rozhodnutí toho podané vycházel nss z těchto úvah:

St-l namítá, že při stav. komisi vznesl nejen námitky, jež byly v zápisu o komisi té protokolovány, nýbrž i námitky další, a to jednak námitku zdrav. závad, které provedením projektované stavby vzejdou v jeho usedlosti, jednak námitku zdrav. ohrožení své studny. Stížnost popírá tím správnost protokolu o stav. komisi sepsaného a dovozuje, že zsv neměl tento závadný protokol položiti za základ svého rozhodnutí. Avšak st-l během řízení správního správnost a úplnost protokolu toho nikdy nepopřel, ač k tomu měl opětovně příležitost, nejen při komis. řízení samém, t. j. při podpisování protokolu toho, nýbrž i v řízení opravném. Mohl tedy zsv právem vzíti za základ svého rozhodování protokol ten tak, jak byl sepsán, a mohl proto důvodně námitky v protokolu tom neobsažené a vznesené teprve později, zejména v řízení opravném (v prvním rekursu st-lově) kvalifikovati jako nepřipustná

nova, kdyžtž řízení stav. jest podle § 35 odst. 2 stav. ř. pro Čechy ovládáno přísnou zásadou koncentrační.

Stížnost ovšem hájí názor, že stav. úřad byl podle § 36 stav. řádu povinen k těmto stav. závadám hleděti z povinnosti úřední. V tom jest jí sice dáti za pravdu. Leč souseď, který při komis. řízení nevytkl, že projekt přiči se určitým předpisům stav. řádu, není právě v důsledku nastalé prekluse legitimován v dalším řízení již takovéto závady projektu uplatňovati a není proto ani legitimován namítati, že úřad měl k závadám těmto hleděti z moci úřední. Ostatně námitkou, že projektovaná stavba vyvolá v usedlosti st-lově zdrav. závady odnětím světla a vzduchu — se zsv zabýval. Uznal ji ovšem jen za námitku soukromoprávní, tím však zároveň popřel, že námitka tohoto obsahu má oporu ve stavebně-policejních předpisech stav. řádu. Pokud stížnost názor tento potírá, nelze jí přisvědčiti. Jak nss již opětovně vyslovil (sr. na př. nál. Boh. A 1508/22), nedá se z ustanovení česk. stav. řádu vyvoditi sousedský nárok na to, aby stavebník zařídil svůj projekt takovým způsobem, aby sousedu nebyl odnímán vzduch a světlo. Právem proto žal. úřad přiznal námitce této jen povahu námitky soukromoprávní a podle toho s ní po zákonu naložil.

Č. 8064.

Horní právo: O účasti závodních a revírních rad při vydávání pracovních a služebních řádů.

(Nález ze dne 26. června 1929 č. 12.717.)

Věc: Revírní rada pro obvody báňských revírních úřadů v Mostě, Teplicích a Chomutově a závodní rady dolů Quido I, II, III v D. J., jakož i Eduard S. v K. a Max St. v H. (adv. Dr. Otmar Schmidinger z Mostu) proti báňskému hejtmanství v Praze (vlád. rada Ing. Dr. Leop. Gadringer) o úpravu pracovní doby.

Výrok: Stížnost Eduarda S. a Maxe St., pokud ji podali vlastním jménem, odmítá se pro nepřipustnost. Stížnosti revírní rady pro obvody báňských revírních úřadů v Mostě, Teplicích a Chomutově a závodní rady dolů Quido I, II, III v D., zamítají se pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 28. září 1925 schválil báňský revírní úřad v M. přes protest závodní rady dolu Quido I-III v D., náležejícího Severočeské společnosti pro dobývání uhlí v M., touto podnikatelkou ohlášenou změnu v dosavadním rozvržení směn na jmenovaném dole. Odvolání, jež z výměru toho podala jmenovaná záv. rada, jakož i »stížnost«, již do něho podala revírní rada v M., zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím a to odvolání záv. rady z důvodů věcných, stížnost pak revírní rady pro nedostatek legitimace, současně však také z důvodů věcných.

Pojednáváje o stížnostech do rozhodnutí tohoto podaných musil nss nejprve zamítnouti jako nepřipustnou stížnost Eduarda S. a Maxe St., pokud ji podávají ve vlastním jméně, neboť tito st-lé v řízení správním jako strany nevystupovali.